

[Stegger Nielsen.]

Virkeliggørelse af dette Forslag, det vil sige til Udfoldning af den Ramme, vi her skaber. Der maa hurtigt skabes fuld Klarhed over, hvad der er særlige Anliggender, og hvad der er Rigsanliggender, saa Misforstaaelser og Gnidning kan undgaas, og meget vil det i saa Henseende betyde at faa de rigtige Embedsmænd sendt derop. De skal ikke alene besidde Dygtighed, men ogsaa Takt og Forstaaelse. Det gælder for øvrigt ikke alene Embedsmændene, det gælder videre ud i begge Folk, og jeg giver Tilslutning til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Niclassen fremsatte for et Øjeblik siden: at de to Folk bør lære hinanden bedre at kende i den kommende Tid, ikke mindst paa det kulturelle Omraade. Dette vil uvægerlig bringe Glæde til begge Parter og styrke Samhørigheden mellem de to Parter. Det er mit Haab, at vi Danske gennem vort Sprog skal kunne yde Færingerne et værdifuldt Bidrag, som kan lette dem Adgangen til det øvrige Nordens kulturelle Skatte. Jeg tror, at de igennem Dansk paa en lettere Maade kan komme ind til disse værdifulde Ting.

Jeg skal ikke opholde mig ved den Diskussion, der har været om, hvem der har faaet for lidt, og hvem der har faaet for meget af de to Parter i denne Sag, hvem der har rakt sig videst eller mindst — jeg synes det i dette Øjeblik interesserer mindre —, men vil slutte med at udtale Haabet om, at denne udrakte Haand fra Danmarks Side, som et Flertal af Befolkningen paa Færøerne har modtaget, maa betyde noget virkelig værdifuldt for Fremtiden. Et fast Haandtryk imellem Venner plejer ikke at være en tom Gestus, men det plejer at være noget der forpligter. Saaledes vil vi opfatte det, der sker her i Dag, og glæde os over, at det er Indledningen — forhaabentlig — til en god og frugtbringende Fremtid og et godt Samarbejde mellem de to Lande, der nu mødes som Ligemænd, Indledningen til en lykkelig Tid for det færøske Folk, der her i Lovs Form modtager Anerkendelse af Selvstyre i Hjemlandet, stadig i Rigsenhed med det gamle Moderland, der i denne Forbindelse kun har handlet ud fra eet Motiv: at tjene det færøske Folks sande Vel.

Jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag til en velvillig Behandling i det høje Ting.

Jørgen Jørgensen: Det er vanskeligt at føje ret meget til det, der allerede er sagt. Det, vi her bringer til Fuldførelse, er jo noget, vi fra dansk Side er enige om. Det er min Opfattelse, at der gennem de Aar, hvori

Forhandlingerne har staaet paa, er gjort et virkeligt Forsøg paa at finde sammen til en Løsning, der kunde holde, naar Rigsenheden skulde bevares.

Heller ikke jeg skal diskutere, hvem der har faaet mere, og hvem der har faaet mindre. Det er min Opfattelse, at hvis Rigsenheden skal bevares — og det ønsker vi jo alle sammen —, er man saa nogenlunde naaet til den yderste Grænse for de Principper, der maa danne Grundlaget for en Overenskomst mellem den færøske Folkegruppe og det danske Folk. Nu drejer det sig altsaa om den ærlige Vilje fra alle Sider, ikke mindst med Hensyn til de Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Niclassen saa stærkt fremhævede stod foran deres Løsning, eller som i alt Fald relativt hurtigt kunde trænge sig paa som nødvendige. Om disse gælder det, at hvis man ikke fra alle Sider viser en ærlig Vilje og sigter imod en varig fælles Fremtid, bliver det vanskeligt i Tillidsfuldhed at løse disse Problemer. Men jeg haaber og tror, at det Resultat, der nu er naaet, vil være af en saadan Karakter, at det vil kunne bære et virkeligt Sammenhold fremover.

Jeg ser i de Bilag, der følger med Lovforslaget, at Folkepartiets Formand i Forbindelse med Sv. Grundtvigs Navn har brugt et bibelsk Citat om, at som vi vil, at andre skal gøre mod os, skal vi ogsaa gøre mod dem. Jeg er sikker paa, at det er de Synspunkter, der har ligget til Grund for de Forhandlinger, vore danske Forhandlere har ført med de færøske Forhandlere, dette, at saaledes som man nu vilde gøre over for Færøerne, saaledes ønskede man ogsaa selv at blive behandlet, hvis det var en selv, der var i den Situation.

Det ærede Medlem Hr. Niclassen ønskede alt godt for Danmark, og jeg kunde fristes til at sige: Ja, men der skal ogsaa her fra denne Talerstol lyde et: Alt godt for Færøerne! — ud fra den Forudsætning, at Færøerne og Danmark vil prøve paa at genoprette de Fejl, der er begaaet i Fortiden, saa at de aldrig mere kommer frem. Vi vil prøve paa at leve sammen som de forskellige Folkegrupper, vi nu engang er, men leve sammen paa en saadan Maade, at vi forstaar hinanden, baade i Sprog, i Kultur og i Tankegang.

Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i dette høje Ting.

Oluf Johansen: Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, dertil er Sagen for omfattende.

Som Forholdene udviklede sig i og efter den lange Adskillesestid, maa det staa en-